

[Udenrigsministeren.]

og som stadig befinder sig her — nøjagtige Tal har jeg ikke, men det drejer sig vel om 250—300 000 —, regner man med, at de 96 pCt. stammer fra den russisk besatte Del af Tyskland. Af de øvrige, altsaa et Faatal, er allerede adskillige Tusind kommet ud af Landet. Vi har naturligvis fra Udenrigsministeriets Side gjort, hvad vi kunde, for at faa disse Flygtninge ud af Landet, idet vi har fremdraget Spørgsmaalet over for den russiske Minister, som har vist meget stor Forstaaelse for Danmarks Forhold, og med hvem vi kan drøfte danske Problemer — baade hvad der angaar denne Sag, og hvad der vedrører Spørgsmaalet om russiske Tropper paa Bornholm; Minister Plakhin har altid vist den største Forstaaelse for de Synspunkter, der er gjort gældende fra vor Side. Men der vil utvivlsomt være meget betydelige Vanskeligheder forbundet med at faa dette Spørgsmaal løst i en nærmere Fremtid. Jeg maa imidlertid have Lov til her at sige, at hvis man kender en lille Smule til de Beretninger, der aflægges om Forholdene i Tyskland, og hvor fortvivlede de er sammenlignet med Forholdene de fleste andre Steder i Europa, vil man ogsaa kunne forstaa, hvor overmaade vanskelig Stillingen i Virkeligheden er. Vi vil paa dette Omraade gøre, hvad vi kan, for at skabe en Ordning, og bl. a. af denne Grund har vi været ivrige for at faa en Handelsdelegation, i det hele taget en Delegation, til Rusland. At der her er sket en Forsinkelse, er vi uden Skyld i — ja, Russerne ogsaa, idet de, som det er meddelt, ikke har kunnet have de Personer rede, som skal forhandle med os; men naar som sagt den højtærede Minister uden Portefeuille, Hr. Aksel Larsen, og jeg — det tror jeg at have Lov til at sige over for det høje Ting — har været saa ivrige for at komme af Sted, er det ogsaa for at kunne drøfte dette Spørgsmaal.

Jeg vender mig derefter til det sidste, jeg har at gøre nogle Bemærkninger om, det sydslesvigske Spørgsmaal, saaledes som dette er fremført af adskillige ærede Medlemmer, og jeg haaber, at mine Udtalelser kan blive paa samme høje Niveau, uden Hensyn til Valgdag el. lign., som de ærede Medlemmers Udtalelser.

Det er jo ikke saa forfærdelig længe siden, vi her i det høje Folketing havde en Drøftelse angaaende Regeringens selsvigske Politik. Min Erindring om denne Drøftelse er, at man fra alle Sider anerkendte det Arbejde, som er udført fra Regeringens Side for at skabe saa trygge Vilkaar som overhovedet muligt for vore sydslesvigske Lands-

mænd. Det undrer mig derfor ikke saa lidt, at man atter tager Diskussionen op, og navnlig at det ærede Medlem Hr. Gram taler om den uforstaaelige Passivitet, som er udvist fra Regeringens Side. Det maa altsaa være efter den Debat, der har fundet Sted, at denne Passivitet skulde være blevet udvist, for ved den Lejlighed udtalte det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sin absolutte Tilfredshed med det Arbejde, som var udført. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, Venstres Ordfører, talte jo Gang paa Gang om, hvorledes man skulde klare Stillingen for dette meget lille Mindretal; nu i Dag taler det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram ogsaa om det lille Mindretal Syd for Grænsen.

Siden vi drøftede dette Spørgsmaal sidst, har vi — og jeg holder mig her stadig til de rent praktiske Foranstaltninger, der er foretaget — fortsat navnlig over for den engelske Minister, fordi det er en engelsk Besættelse, det drejer sig om, gjort opmærksom paa Mindretallets Ønsker, og jeg har for en eller to Dage siden faaet Besked om, at de britiske Militærautoriteter paa en ikke ubetydelig Række Omraader, med Hensyn til Præster, Lærere, Journalister og Assistenten i Bibliotekerne, vil opfylde de Ønsker, som er stillet fra dansk Side, og ogsaa paa andre Omraader vil give de Ønsker, som er fremsat fra vor Side, Medhold.

Jeg vil gerne til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram udtale, at naar det ærede Medlem har hørt høje britiske Officerer — han sagde oven i Købet et Sted: en høj allieret Officer — lægge Skylden for Forholdene i Sydslesvig paa den danske Regering, maa jeg bede det ærede Medlem om at give mig Navnene. Jeg kan ikke forlange dem her, naturligvis, men jeg maa forlange af det ærede Medlem at faa Navnene paa de britiske eller allierede Officerer, som til ham eller til andre har sagt, at det er den danske Regering, som er Skyld i Mindretallets ulidelige Forhold. Jeg er saa gammel, at jeg kan huske 1918—20; jeg kan huske, hvad der blev drevet af Agitation i denne Sal, og vi er godt paa Vej til det samme nu.

Som Udenrigsminister maa jeg sige til det ærede Medlem, at naar jeg har forhandlet med den engelske og den amerikanske Minister, med Kommandanten i Flensborg, Brigadier Churcher, eller med andre høje Autoriteter, har jeg afgivet Meddelelse derom, jeg har ikke haft nogen som helst Grund til at lægge Skjul paa det; men saa kan den danske Offentlighed ikke finde sig i, at et Medlem af dette Ting faar Lov til at slynge ud, at høje allierede eller britiske Officerer siger, at det er Regeringens Skyld,